

Αίτηση προδικαστικής απόφασεως – Υπόθεση C-25/20

Προδικαστική παραπομπή

Ημερομηνία καταθέσεως:

20 Ιανουαρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Višje sodišče v Ljubljani (Σλοβενία)

Ημερομηνία της απόφασεως του αιτούντος δικαστηρίου:

18 Δεκεμβρίου 2019

Αφερέγγυα οφειλέτρια:

ALPINE Bau GmbH

NK, σύνδικος στην κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας κατά της ALPINE Bau GmbH

[παραλειπόμενα]

ΑΙΤΗΣΗ

ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Το Višje sodišče v Ljubljani (εφετείο Λιουμπλιάνας, Σλοβενία), στο πλαίσιο της δευτερεύουσας διαδικασίας πτώχευσης σε βάρος της οφειλέτριας ALPINE BAU GMBH, Σάλτσμπουργκ – Υποκατάστημα του Celje, [παραλειπόμενα] επελήφθη της έφεσης που άσκησε ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας η οποία εκκρεμεί σε βάρος της ALPINE Bau GmbH, [παραλειπόμενα] Wals bei Salzburg, Αυστρία, [παραλειπόμενα], κατά της διάταξης του Okrožno sodišče v Celju (περιφερειακού δικαστηρίου του Celje, Σλοβενία) [παραλειπόμενα] της 5ης Ιουλίου 2019, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναγγελίας των απαιτήσεων των πιστωτών που ο ανωτέρω σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας [παραλειπόμενα] είχε υποβάλει στις 30 Ιανουαρίου 2018.

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Με διάταξη [παραλειπόμενα] της 18ης Δεκεμβρίου 2019 το Višje sodišče v Ljubljani (εφετείο Λιουμπλιάνας) [παραλειπόμενα] ανέστειλε τη διαδικασία και

αποφάσισε να υποβάλει αίτηση προδικαστικής απόφασεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. [σελ. 1 του πρωτοτύπου]

ΣΥΝΟΨΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΡΙΣΙΜΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ

1. Με διάταξη της 19ης Ιουνίου 2013 το Handelsgericht Wien (εμποροδικείο Βιέννης, Αυστρία) διέταξε την κίνηση κατά της εταιρίας ALPINE Bau GmbH [παραλειπόμενα] διαδικασίας αφερεγγυότητας, η οποία άρχισε ως διαδικασία εξυγίανσης, αλλά στις 4 Ιουλίου 2013 επαναχαρακτηρίστηκε ως διαδικασία πτώχευσης. Ο NK ορίστηκε σύνδικος πτώχευσης. Όπως προκύπτει από τη διάταξη του Handelsgericht Wien (εμποροδικείου Βιέννης) της 5ης Ιουλίου 2013, η διαδικασία αφερεγγυότητας που κινήθηκε κατά της εταιρίας ALPINE Bau GmbH συνιστά κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (στο εξής: κανονισμός).
2. Στις 6 Αυγούστου 2013 ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας [παραλειπόμενα] υπέβαλε ενώπιον του Okrožno sodišče v Celju (περιφερειακό δικαστήριο του Celje) αίτηση έναρξης δευτερεύουσας διαδικασίας πτώχευσης κατά της ALPINE BAU GMBH, Σάλτσμπουργκ – Υποκατάστημα του Celje.
3. Με απόφαση της 9ης Αυγούστου 2013 το Okrožno sodišče v Celju (περιφερειακό δικαστήριο του Celje) κήρυξε την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας πτώχευσης κατά του ανωτέρω υποκαταστήματος και με ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στον ιστότοπο του AJPES [Οργανισμού δημόσιων νομικών αρχείων και συναφών υπηρεσιών της Δημοκρατίας της Σλοβενίας] στις 9 Αυγούστου 2013, γνωστοποίησε στους πιστωτές και στους συνδίκους ότι, κατά το άρθρο 32 του κανονισμού, δικαιούνται να αναγγείλουν τις απαιτήσεις τους στην κύρια ή σε οποιαδήποτε δευτερεύουσα διαδικασία. Το εν λόγω δικαστήριο κάλεσε τους πιστωτές να αναγγείλουν σε αυτή τη δευτερεύουσα διαδικασία πτώχευσης, εντός προθεσμίας τριών μηνών από τη δημοσίευση της προαναφερθείσας ανακοίνωσης, τις απαιτήσεις και άλλα προνομιακά ή μη δικαιώματά τους, επισήμανε ότι η τελευταία ημέρα για την αναγγελία ήταν η 11η Νοεμβρίου και υπέμνησε σε αυτούς ότι, αν εντός της εν λόγω προθεσμίας δεν αναγγείλουν τις απαιτήσεις και τα προνομιακά δικαιώματά τους, αυτά θα αποσβεσθούν έναντι της αφερέγγυας οφειλέτριας στην εν λόγω δευτερεύουσα διαδικασία πτώχευσης και το δικαστήριο θα απορρίψει την αίτηση αναγγελίας σύμφωνα με το άρθρο 296, παράγραφος 5, ή το άρθρο 298, παράγραφος 5, του ZFPPIPP [νόμου περί των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων, των διαδικασιών αφερεγγυότητας και της αναγκαστικής εκκαθάρισης].
4. Στις 30 Ιανουαρίου 2018 ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας [παραλειπόμενα] υπέβαλε στο πλαίσιο της εν λόγω δευτερεύουσας διαδικασίας πτώχευσης αίτηση αναγγελίας απαιτήσεων σύμφωνα με το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού και ζήτησε από το πτωχευτικό δικαστήριο να κάνει δεκτή την εν λόγω αίτηση και να τη συμπεριλάβει σε κάθε επόμενη διανομή

ποσών στους πιστωτές στο πλαίσιο της δευτερεύουσας διαδικασίας πτώχευσης.
[σελ. 2 του πρωτοτύπου]

5. Το Okrožno sodišče v Celju (περιφερειακό δικαστήριο του Celje), με διάταξη της 5ης Ιουλίου 2019, απέρριψε την εν λόγω αναγγελία ως εκπρόθεσμη, σύμφωνα με το άρθρο 296, παράγραφος 5, του ZFPPIPP. Έκρινε ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 59, παράγραφος 2, του ZFPPIPP προθεσμία για την υποβολή της εν λόγω αναγγελίας παρήλθε στις 11 Νοεμβρίου 2013.

ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΝΟΜΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

6. Κατά το άρθρο 32, παράγραφος 1, του κανονισμού, ο πιστωτής δικαιούται να αναγγείλει την απαίτησή του στην κύρια ή σε οιαδήποτε δευτερεύουσα διαδικασία. Η παράγραφος 2 του άρθρου 32 του κανονισμού προβλέπει ότι οι σύνδικοι της κύριας και των δευτερευουσών διαδικασιών αναγγέλλουν στις άλλες διαδικασίες τις απαιτήσεις που έχουν ήδη αναγγελθεί στη διαδικασία για την οποία ορίστηκαν αντιστοίχως σύνδικοι, εφόσον η αναγγελία είναι επωφελής για τους πιστωτές της διαδικασίας που εκπροσωπούν, και επιφυλασσομένου του δικαιώματος του κάθε πιστωτή να αντιταχθεί στην αναγγελία ή να την αποσύρει, εφόσον το εφαρμοστέο δίκαιο το επιτρέπει. Οι σύνδικοι κύριας ή δευτερεύουσας διαδικασίας δικαιούνται να συμμετέχουν όπως οποιοσδήποτε πιστωτής σε άλλη διαδικασία αφερεγγυότητας, μεταξύ άλλων λαμβάνοντας μέρος στη συνέλευση των πιστωτών (άρθρο 32, παράγραφος 3, του κανονισμού).
7. Κατά το άρθρο 28 του κανονισμού, τη δευτερεύουσα διαδικασία διέπει το δίκαιο του κράτους μέλους όπου άρχισε η δευτερεύουσα διαδικασία, εκτός αν ο κανονισμός ορίζει άλλως.

Το σλοβενικό δίκαιο

8. Ο σλοβενικός νόμος που ρυθμίζει τις διαδικασίες αφερεγγυότητας (Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju ¹ [νόμος περί των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων, των διαδικασιών αφερεγγυότητας και της αναγκαστικής εκκαθάρισης]), προβλέπει, στο άρθρο του 59, παράγραφος 2, ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας πτώχευσης, ο πιστωτής οφείλει να αναγγείλει την απαίτησή του κατά του αφερέγγυου οφειλέτη εντός προθεσμίας τριών μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της ανακοίνωσης έναρξης της εν λόγω διαδικασίας, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού ². Αν η απαίτηση είναι προνομιακή, ο πιστωτής υποχρεούται να

¹ Στο εξής: ZFPPIPP· (Ur. list RS [Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας της Σλοβενίας], αριθ. 126/2007, όπως τροποποιήθηκε).

² Οι δύο αυτές παράγραφοι αφορούν απαιτήσεις που απορρέουν από δυνάμενες να προσβληθούν ή από προσβαλλόμενες δικαιοπραξίες.

αναγγέλλει στη διαδικασία πτώχευσης, εντός της προθεσμίας που προβλέπεται για την αναγγελία της απαίτησης, επίσης το προνόμιο, αν δεν ορίζεται άλλως στο άρθρο 281, παράγραφος 1³, ή [σελ. 3 του πρωτοτύπου] στο άρθρο 282, παράγραφος 2⁴, του ZFPPIPP (άρθρο 298, παράγραφος 1, του ZFPPIPP). Αν ο πιστωτής αφήσει να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία για την αναγγελία της απαίτησης, η απαίτησή του κατά του πτωχού οφειλέτη αποσβέννυται και το δικαστήριο απορρίπτει την αναγγελία της απαίτησής του ως εκπρόθεσμη (άρθρο 296, παράγραφος 5, του ZFPPIPP). Σε περίπτωση μη τήρησης της προθεσμίας για την αναγγελία του προνομίου εκ μέρους του πιστωτή, το εν λόγω προνόμιο αποσβέννυται (άρθρο 298, παράγραφος 5, του ZFPPIPP).

9. Δεν υφίστανται στη νομολογία των σλοβενικών δικαστηρίων παρόμοιες περιπτώσεις.

Το αυστριακό δίκαιο

10. Το άρθρο 107, παράγραφος 1, του Insolvenzordnung (γενικού νόμου περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας) προβλέπει ότι, για τις απαιτήσεις οι οποίες αναγγέλθηκαν μετά την παρέλευση της προθεσμίας για την αναγγελία των απαιτήσεων και οι οποίες δεν εξετάστηκαν κατά τη γενική ακρόαση εξέλεξης των απαιτήσεων κατά της πτωχευτικής περιουσίας, διατάσσεται ειδική ακρόαση για την επαλήθευση της ύπαρξης των οφειλών. Στις εν λόγω απαιτήσεις έχει εφαρμογή το άρθρο 105, παράγραφος 1. Οι απαιτήσεις που δεν προβλήθηκαν το αργότερο 14 ημέρες πριν από την ακρόαση για την τελική εξέταση των απαιτήσεων κατά της πτωχευτικής περιουσίας δεν θα ληφθούν υπόψη.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΩΝ

Επιχειρήματα του συνδίκου της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας

11. Στο δικόγραφο της έφεσής του, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας ισχυρίζεται ότι η έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας ζητήθηκε με σκοπό να περιληφθούν στη συνολική προστασία που παρέχεται από τους κανόνες περί αφερεγγυότητας τα περιουσιακά στοιχεία που βρίσκονται στη Σλοβενία. Η δυνατότητα κίνησης δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας δεν έχει ως σκοπό την επιβολή σε βάρος των πιστωτών της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας ενός νέου (πρόσθετου) βάρους σχετικού με την αναγγελία απαιτήσεων στην εν λόγω νέα δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας, ούτε σκοπεύει, σε περίπτωση μη αναγγελίας των απαιτήσεων, στη

³ Στο σημείο αυτό, ο νόμος ρυθμίζει τις προνομιακές απαιτήσεις που επιδιώκονται στο πλαίσιο της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, στη διεξαγωγή της οποίας δεν ασκεί επιρροή η κίνηση της διαδικασίας πτώχευσης.

⁴ Εκεί, ο νόμος ρυθμίζει τις προνομιακές απαιτήσεις των οποίων η ικανοποίηση δύναται να επιδιωχθεί εξωδικαστικά.

χειροτέρευση της κατάστασης των εν λόγω πιστωτών καθ' οποιονδήποτε τρόπο (για παράδειγμα, ορίζοντας ότι αυτοί δικαιούνται να εισπράξουν τις απαιτήσεις μόνον εντός των ορίων του υπόλοιπου του ενεργητικού σύμφωνα με το άρθρο 35 του κανονισμού). Συνεπώς, πρέπει να ερμηνευθεί υπό αυτή την έννοια η διάταξη του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού, η οποία προβλέπει ένα ειδικό δικαίωμα του συνδίκου το οποίο η σλοβενική νομοθεσία περί αφερεγγυότητας δεν αναγνωρίζει και ως εκ τούτου ούτε ρυθμίζει. Κατά το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας δύναται να αναγγείλει σε οποιαδήποτε δευτερεύουσα διαδικασία απαιτήσεις [σελ. 4 του πρωτοτύπου] των πιστωτών οι οποίες έχουν αναγγελθεί στην κύρια διαδικασία, εξυπακουόμενου ότι για την εν λόγω αναγγελία απαιτήσεων δεν υφίσταται κανένας χρονικός περιορισμός. Επιπλέον, ερμηνεία εξαρτώσα επίσης την αναγγελία απαιτήσεων του συνδίκου της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας από τους εφαρμοστέους στον πιστωτή σλοβενικούς κανόνες αναγγελίας απαιτήσεων συγκρούεται με τους κανόνες αναγγελίας και εξέλεξης των απαιτήσεων που ισχύουν σε άλλα κράτη μέλη (για παράδειγμα, εν προκειμένω, στην Αυστρία). Στην Αυστρία ισχύουν, ως προς την αναγγελία και εξέλεξη των απαιτήσεων, διαφορετικοί κανόνες από αυτούς που ισχύουν στη Σλοβενία, πράγμα που σημαίνει ότι η εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού θα είναι πρακτικά αδύνατη στην περίπτωση που η εφαρμογή του εν λόγω κανόνα εξαρτηθεί από τη διάταξη του άρθρου 59, παράγραφος 2, του ZFPPIPP. Είναι εύλογη, κατά τον σύνδικο της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας, η αναγγελία μόνο των απαιτήσεων των πιστωτών οι οποίες έχουν δεόντως αναγγελθεί ή εξελεχθεί σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία. Συναφώς, λόγω παρέλευσης της σύντομης προθεσμίας των τριών μηνών, για τον σύνδικο της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας είναι πρακτικά αδύνατη η άσκηση του δικαιώματος που απορρέει από το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού, δεδομένου ότι, εντός της εν λόγω προθεσμίας, οι απαιτήσεις των πιστωτών της κύριας διαδικασίας στην Αυστρία δεν είχαν ακόμη αναγγελθεί, εξεταστεί ή εξελεχθεί δεόντως. Πράγματι, ο σκοπός της αναγγελίας των απαιτήσεων εκ μέρους του συνδίκου σύμφωνα με το άρθρο 32 του κανονισμού είναι να απλοποιηθεί η διαδικασία και να καταστεί δυνατή, για παράδειγμα, με μία μόνο αναγγελία η μεταφορά στην επικουρική δευτερεύουσα διαδικασία όλων των απαιτήσεων που έχουν ήδη αναγγελθεί και εξελεγχθεί στο πλαίσιο της κύριας διαδικασίας. Πράγματι, όσον αφορά την [τωρινή] κύρια διαδικασία, πρόκειται για μία εκ των κύριων διαδικασιών πτώχευσης στην Αυστρία, κατά τη διάρκεια της οποίας οι πιστωτές ανήγγειλαν τις απαιτήσεις τους εντός μεγαλύτερης χρονικής περιόδου, σύμφωνα με το αυστριακό δίκαιο. Οι ακροάσεις για την αναγνώριση των απαιτήσεων διενεργήθηκαν πολλές φορές εντός μακράς περιόδου ορισμένων ετών, και η τελευταία ακρόαση διενεργήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 2018. Για την αποτελεσματική εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού είναι συνεπώς επείγουσα ανάγκη να μην οριοθετηθεί η εφαρμογή της εν λόγω διάταξης από την προθεσμία που ισχύει για τους πιστωτές με βάση τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας (άρθρο 59, παράγραφος 2, του ZFPPIPP). Ο κανονισμός, ως πράξη του δικαίου της Ένωσης έχουσα άμεσο αποτέλεσμα, υπερισχύει του κειμένου του ZFPPIPP. Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτή ερμηνεία καθιστώσα αδύνατη μια αποτελεσματική

εφαρμογή των δικαιωμάτων του συνδίκου της κύριας διαδικασίας που να εγγυάται την προστασία των δικαιωμάτων ή να διασφαλίζει ίση μεταχείριση των πιστωτών. Σε αντίθετη περίπτωση, οι πιστωτές της δευτερεύουσας διαδικασίας θα βρεθούν σε καλύτερη κατάσταση σε σχέση με τους πιστωτές της κύριας διαδικασίας. [σελ. 5 του πρωτοτύπου]

Επιχειρήματα του συνδίκου της δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας

12. Ο σύνδικος της δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της αίτησης αναγγελίας απαιτήσεων που υπέβαλε ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας είναι συνέπεια της εκπρόθεσμης υποβολής της σύμφωνη με τις διατάξεις του σλοβενικού δικαίου. Με την εν λόγω απόφαση το δικαστήριο εφάρμοσε το εθνικό δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι, αν ο κανονισμός αυτός δεν ορίζει άλλως, εφαρμοστέο δίκαιο, σε κάθε περίπτωση, είναι το δίκαιο του κράτους μέλους έναρξης της διαδικασίας. Ο κανονισμός δεν προβλέπει προθεσμία εντός της οποίας οι σύνδικοι μπορούν να κάνουν χρήση της δυνατότητας μεταγενέστερης αναγγελίας των απαιτήσεων σε άλλες διαδικασίες αφερεγγυότητας που έχουν κινηθεί κατά του ίδιου οφειλέτη. Ο ισχυρισμός ότι, συναφώς, οι σύνδικοι δεν δεσμεύονται από καμία προθεσμία αναιρείται από το προαναφερθέν πεδίο εφαρμογής του εθνικού δικαίου, όπως εξειδικεύεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού. Με το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν εισάγεται ιδιαίτερος νομικός θεσμός που διαφοροποιείται από την αναγγελία των απαιτήσεων· η εν λόγω διάταξη προβλέπει μόνο τη δυνατότητα του συνδίκου να αναγγείλει τις απαιτήσεις των πιστωτών υπό την ιδιότητα του εκπροσώπου τους, επ' ονόματι και για λογαριασμό τους, πράγμα το οποίο, μαζί με τη γενική θεωρία του δικαίου, δικαιολογεί επίσης την επιφύλαξη που προβλέπει το ίδιο άρθρο, κατά την οποία οι πιστωτές δικαιούνται να αντιταχθούν στην εν λόγω αναγγελία ή να την αποσύρουν. Οι διαδικαστικές προθεσμίες, οι οποίες πρέπει να εφαρμόζονται σε όλα τα πρόσωπα κατά τον ίδιο τρόπο και οι οποίες δεν είναι δυνατόν να διαφοροποιούνται ανάλογα με τον εκπρόσωπο του πιστωτή, καθορίζονται με σκοπό την εξασφάλιση της ορθής διεξαγωγής της διαδικασίας αφερεγγυότητας. Ο ισχυρισμός ότι οι σύνδικοι άλλων διαδικασιών αφερεγγυότητας οι οποίες έχουν κινηθεί κατά του ίδιου οφειλέτη δεν δεσμεύονται από καμία προθεσμία μπορεί να οδηγήσει σε καθυστέρηση της διαδικασίας ή σε περιορισμό των δικαιωμάτων των πιστωτών που έχουν διενεργήσει και οφείλουν να διενεργούν τις πράξεις τους εμπρόθεσμα. Επιπλέον, ακριβώς η ερμηνεία κατά την οποία μόνον οι τοπικοί πιστωτές ή οι πιστωτές της δευτερεύουσας διαδικασίας δεσμεύονται από αποσβεστική προθεσμία και μόνον αυτοί οφείλουν να υποστούν τις συνέπειες τυχόν εκπρόθεσμης ενέργειάς τους, ενώ οι πιστωτές της κύριας διαδικασίας μπορούν ελεύθερα και οποτεδήποτε να αναγγείλουν τις απαιτήσεις τους στη δευτερεύουσα διαδικασία, οδηγεί σε άνιση μεταχείριση των πιστωτών. Στο πλαίσιο της δευτερεύουσας διαδικασίας που εξετάζεται εν προκειμένω, δεν υφίσταντο εμπόδια για τους πιστωτές της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας να υποβάλουν, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, την αίτηση αναγγελίας απαιτήσεων· εφόσον δεν ενήργησαν κατ' αυτόν τον τρόπο, είναι σύμφωνη με τις γενικές αρχές

του δικαίου η ερμηνεία κατά την οποία οφείλουν να υποστούν τις ίδιες συνέπειες που υφίστανται οι εθνικοί πιστωτές σε περίπτωση εκπρόθεσμης αναγγελίας. Η αναφορά του συνδίκου της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας στη μακρά διάρκεια της αναγνώρισης των απαιτήσεων στο πλαίσιο της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας είναι αλυσιτελής, δεδομένου ότι στο άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού γίνεται λόγος για μεταγενέστερη αναγγελία, σε άλλη διαδικασία, απαιτήσεων που έχουν αναγγελθεί και όχι απαιτήσεων που έχουν αναγνωρισθεί. **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]**

Ο ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ

13. Το κρίσιμο ζήτημα ουσιαστικού δικαίου είναι αν η αναγγελία σε άλλες διαδικασίες, εκ μέρους των συνδίκων των κύριων διαδικασιών ή οποιασδήποτε άλλης δευτερεύουσας διαδικασίας, απαιτήσεων που έχουν ήδη αναγγελθεί στη διαδικασία για την οποία ορίστηκαν αντιστοίχως οι εν λόγω σύνδικοι υπόκειται στις προθεσμίες που έχουν εφαρμογή για την αναγγελία απαιτήσεων των πιστωτών σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους στο οποίο διεξάγονται οι εν λόγω διαδικασίες ή αν ο κανονισμός προβλέπει, στο άρθρο του 32, παράγραφος 2, ειδικό δικαίωμα του συνδίκου να αναγγείλει απαιτήσεις σε άλλες διαδικασίες αφερεγγυότητας χωρίς κανέναν χρονικό περιορισμό.
14. Αν για την αναγγελία απαιτήσεων κατά την έννοια του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού ισχύουν οι κανόνες αναγγελίας απαιτήσεων των πιστωτών οι οποίοι προβλέπονται από τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο οι σύνδικοι ανήγγειλαν τις απαιτήσεις, τότε, εν προκειμένω, θα πρέπει, με βάση το άρθρο 296, παράγραφος 5, του ZFPPIPP, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 59, παράγραφος 2, του ίδιου νόμου, να απορριφθεί η αίτηση αναγγελίας απαιτήσεων που υπέβαλε ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας.
15. Αν για την αναγγελία απαιτήσεων κατά την έννοια του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν ισχύουν οι προαναφερθείσες προθεσμίες, καθόσον πρόκειται για ειδικό δικαίωμα του συνδίκου μη υποκείμενο στην προθεσμία που ισχύει για την αναγγελία απαιτήσεων των πιστωτών, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η αναγγελία και να περιληφθούν οι απαιτήσεις στη μεταγενέστερη διανομή της πτωχευτικής περιουσίας στο πλαίσιο της δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας.

ΛΟΓΟΙ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΣ

16. Το ζήτημα που ανακύπτει έχει ουσιαστική επίδραση στη συνέχιση της δευτερεύουσας διαδικασίας, στον βαθμό που, ανάλογα με την απάντηση που θα δοθεί, οι πιστωτές που έχουν αναγγείλει απαιτήσεις στην κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας, θα συμμετάσχουν ή όχι στις μεταγενέστερες διανομές της πτωχευτικής περιουσίας στο πλαίσιο της δευτερεύουσας διαδικασίας. Από την επισκόπηση της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποδεικνύεται ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί επί μιας τέτοιας

περίπτωσης. Επιπλέον, η εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης δεν είναι τόσο σαφής ώστε να μην αφήνει περιθώριο για καμία αμφιβολία (θεωρία περί *acte clair*, C-283/81 – CILFIT κατά Ministero della Sanità⁵).

17. Αφενός, στο πλαίσιο της ερμηνείας του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού, πρέπει να ληφθεί ως βάση ο σκοπός που επιδιώκεται με την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας. Στην αιτιολογική σκέψη 19 [σελ. 7 του πρωτοτύπου] του κανονισμού διαλαμβάνεται ότι η δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας υπηρετεί διάφορους σκοπούς πέραν της προστασίας τοπικών συμφερόντων. Ενδέχεται, για παράδειγμα, να ανακύψουν περιπτώσεις όπου τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη είναι τόσο περίπλοκα, ώστε να μην είναι δυνατόν να αντιμετωπιστούν ως σύνολο, ή όταν οι διαφορές των νομικών συστημάτων είναι τόσο σημαντικές ώστε να μπορούν να υπάρξουν δυσκολίες από την επέκταση των συνεπειών της νομοθεσίας του κράτους έναρξης στα άλλα κράτη όπου βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία. Για το λόγο αυτόν, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας μπορεί να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας όταν το απαιτεί η αποτελεσματική διαχείριση των περιουσιακών στοιχείων.
18. Στην αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού επισημαίνεται ότι οι κύριες διαδικασίες και οι δευτερεύουσες διαδικασίες αφερεγγυότητας μπορούν να συμβάλλουν στην αποτελεσματική εκκαθάριση των περιουσιακών στοιχείων μόνον αν όλες οι παράλληλες διαδικασίες είναι συντονισμένες. Βασική προϋπόθεση για τον σκοπό αυτόν είναι να υπάρχει στενή συνεργασία μεταξύ των διαφόρων συνδίκων, ιδίως με την επαρκή ανταλλαγή πληροφοριών. Για να εξασφαλιστεί ο δεσπόζων ρόλος της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας, ο σύνδικος της διαδικασίας αυτής θα πρέπει να διαθέτει διάφορες δυνατότητες παρέμβασης στις παράλληλες με αυτήν δευτερεύουσες διαδικασίες αφερεγγυότητας.
19. Κατά την αιτιολογική σκέψη 21 του κανονισμού, κάθε πιστωτής, όπου και αν κατοικεί στην Ένωση, πρέπει να έχει το δικαίωμα να αναγγείλει τις απαιτήσεις του σε κάθε διαδικασία αφερεγγυότητας που διεξάγεται στην Ένωση και αφορά τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη. Ωστόσο, προκειμένου να υπάρχει ισότητα μεταχείρισης των πιστωτών, πρέπει να συντονίζεται η διανομή των περιουσιακών στοιχείων. Ο κάθε πιστωτής πρέπει μεν να μπορεί να διατηρήσει ό,τι του επιδικάζεται στο πλαίσιο μιας διαδικασίας αφερεγγυότητας, αλλά δεν πρέπει να μπορεί να μετάσχει στη διανομή περιουσιακών στοιχείων σε άλλη διαδικασία αν οι άλλοι πιστωτές της ίδιας σειράς δεν έχουν λάβει ανάλογο ποσοστιαίο μερίδιο.
20. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο κανονισμός σκοπεί να καταστεί δυνατή η αποτελεσματική και ουσιαστική λειτουργία των διασυνοριακών διαδικασιών

⁵ ECLI:EU:C:1982:335.

αφερεγγυότητας⁶, να εξασφαλιστεί ίση μεταχείριση των πιστωτών εντός της Ένωσης και να διευκολυνθεί η άσκηση των δικαιωμάτων τους⁷.

21. Ο κανονισμός, στα θέματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, καθορίζει ενιαίους κανόνες για τις συγκρούσεις των νομοθεσιών οι οποίοι αντικαθιστούν, στο πλαίσιο του πεδίου εφαρμογής τους, τις εθνικές διατάξεις ιδιωτικού διεθνούς [σελ. 8 του πρωτοτύπου] δικαίου⁸. Εκτός αν υπάρχει αντίθετη διάταξη, θα πρέπει, εντούτοις, να εφαρμόζεται η νομοθεσία του κράτους μέλους έναρξης της διαδικασίας αφερεγγυότητας («lex concursus»), πράγμα το οποίο θα πρέπει να ισχύει τόσο για τις κύριες όσο και για τις τοπικές διαδικασίες. Στην αιτιολογική σκέψη 23 του κανονισμού διαλαμβάνεται ότι η lex concursus καθορίζει όλα τα αποτελέσματα της διαδικασίας αφερεγγυότητας, τόσο τα διαδικαστικά όσο και τα ουσιαστικά, και διέπει όλους τους όρους έναρξης, διεξαγωγής και περάτωσης της διαδικασίας αφερεγγυότητας. Το άρθρο 28 του κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι τη δευτερεύουσα διαδικασία διέπει το δίκαιο του κράτους μέλους όπου άρχισε η δευτερεύουσα διαδικασία εκτός αν άλλως ορίζει ο εν λόγω κανονισμός, ανταποκρίνεται στις εν λόγω απαιτήσεις. Το πεδίο εφαρμογής του εφαρμοστέου δικαίου ρυθμίζεται στο άρθρο 4 το οποίο ανήκει στις γενικές διατάξεις. Στο εν λόγω πεδίο εφαρμογής εμπίπτουν, μεταξύ άλλων, οι κανόνες αναγγελίας, εξέλεξης και τελικής επαλήθευσης των πιστώσεων (άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο η', του κανονισμού) και οι κανόνες διανομής του προϊόντος της ρευστοποίησης των περιουσιακών στοιχείων (άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο θ', του κανονισμού).
22. Ο κανονισμός, στο άρθρο 32, παράγραφος 2, πέρα από τη διάταξη ότι οι σύνδικοι της κύριας και των δευτερευουσών διαδικασιών δικαιούνται να αναγγείλουν στις άλλες διαδικασίες τις απαιτήσεις που έχουν αναγγελθεί στη διαδικασία για την οποία ορίστηκαν αντιστοίχως σύνδικοι (και με εξαίρεση την πρόβλεψη μιας πρόσθετης προϋπόθεσης και την επιφύλαξη ενός δικαιώματος των πιστωτών), δεν περιέχει διατάξεις που να επιτρέπουν να συναχθεί αναντίρρητα συμπέρασμα ως προς τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίζεται η εν λόγω αναγγελία των απαιτήσεων. Επίσης, δεν είναι σαφές αν οι προθεσμίες που προβλέπονται στο σλοβενικό δίκαιο για την αναγγελία των απαιτήσεων των πιστωτών, συμπεριλαμβανομένων των συνεπειών μιας εκπρόθεσμης αναγγελίας, ισχύουν επίσης για την αναγγελία εκ μέρους των συνδίκων κατά το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού.
23. Ο ZFRPIPP δεν ρυθμίζει την κατάσταση που αναφέρεται στο άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού. Η εν λόγω κατάσταση δεν ρυθμίζεται ούτε στο πλαίσιο της διαδικασίας διανομής της πτωχευτικής περιουσίας. Στο πλαίσιο της

⁶ Απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-116/11 (Bank Handlowy και Ryszard Adamiak: ECLI:EU:C:2012:308).

⁷ Απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-47/18 (Skarb Państwa Rzeczpospolite Polskie: ECLI:EU:C:2019:754).

⁸ Αιτιολογική σκέψη 23 του κανονισμού.

γενικής διανομής της πτωχευτικής περιουσίας λαμβάνονται υπόψη μόνον οι απαιτήσεις που, στο πλαίσιο διαδικασίας πτώχευσης, αναγγέλθηκαν εμπρόθεσμα⁹, καθώς και οι ρητώς προβλεπόμενες προνομιακές απαιτήσεις και οι απαιτήσεις που σχετίζονται με την καταβολή φόρων, οι οποίες δεν είναι αναγκαίο να αναγγελθούν στη διαδικασία πτώχευσης και θεωρείται ότι αναγγέλλονται εμπρόθεσμα¹⁰. Ο σύνδικος πρέπει να εντάξει τις εν λόγω απαιτήσεις στον κύριο ή στον συμπληρωματικό κατάλογο επαληθευμένων απαιτήσεων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

24. Η ερμηνεία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα παράσχει στο δικαστήριο που επελήφθη της έφεσης [σελ. 9 του πρωτοτύπου] τη δυνατότητα να εκδώσει απόφαση σύμφωνη με τον σκοπό που επιδιώκεται με το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού.

ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

25. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το Višje sodišče v Ljubljani (εφετείο Λιουμπλιάνας) υποβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 267, δεύτερο εδάφιο, σε συνδυασμό με το πρώτο εδάφιο του, στοιχείο β', της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού 1346/2000 την έννοια ότι στην αναγγελία απαιτήσεων σε δευτερεύουσα διαδικασία εκ μέρους του συνδίκου της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας έχουν εφαρμογή οι διατάξεις σχετικά με τις προθεσμίες αναγγελίας απαιτήσεων των πιστωτών και σχετικά με τις συνέπειες της εκπρόθεσμης αναγγελίας βάσει της νομοθεσίας του κράτους στο οποίο διεξάγεται η δευτερεύουσα διαδικασία;»

[παραλειπόμενα]

⁹ Άρθρο 358 του ZFPPIPP.

¹⁰ Άρθρο 296, παράγραφος 6, του ZFPPIPP.